

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **P.**, so sídlom v B., zastúpenej advokátskou kanceláriou F., so sídlom v B., proti povinnému **J. G.**, bývajúcemu v Z., o **vymoženie 630,68 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 16 Er 1460/2007, o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 21. marca 2013 sp. zn. 23 CoE 465/2012, takto

r o z h o d o l :

Konanie o odvolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 21. marca 2013 sp. zn. 23 CoE 465/2012 **z a s t a v u j e .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prievidza poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku z 8. februára 2007 sp. zn. S. Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý zriadila S. (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“).

Uznesením zo 4. októbra 2012 č. k. 16 Er 1460/2007-16 Okresný súd Prievidza exekúciu zastavil. Súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. V odôvodnení uviedol, že v danom prípade bola uzavretá zmluva o úvere, ktorú treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Rozhodcovskú doložku v zmluve uzavretej medzi dodávateľom a spotrebiteľom, na podklade ktorej veriteľ – dodávateľ iniciuje voči spotrebiteľovi rozhodcovské konanie a ktorá nebola dojednaná individuálne, súd považuje za neprijateľnú podmienku a z tohto dôvodu za absolútne neplatnú. Súdom prvého stupňa v dôsledku toho považoval exekučný titul za materiálne nevykonateľný a absenciu tejto jeho vlastnosti za neodstrániteľnú prekážku brániacu vo vykonaní exekúcie. Na základe uvedeného okresný súd exekúciu zastavil v zmysle § 57 ods. 2 Exekučného poriadku. V závere odôvodnenia

uviedol, že napriek výzve súdu si súdny exekútor trovy exekúcie neuplatnil, preto mu ich náhradu súd nepriznal.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Trenčíne uznesením z 21. marca 2013 sp. zn. 23 CoE 465/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a návrh oprávnenej na prerušenie konania zamietol. V odôvodnení uviedol, že nie je potrebné obrátiť sa s predbežnými otázkami týkajúcimi sa výkladu únieového práva na Súdny dvor EÚ a preto návrh oprávnenej na prerušenie konania zamietol. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď ustálil, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah. Výpočet neprijateľných podmienok uvedený v § 53 ods. 3 OZ nie je taxatívny a preto sa môže spotrebiteľ domáhať ochrany aj pred inými, než tam uvedenými podmienkami, ktoré je možné považovať za neprijateľné a ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 21. marca 2013 sp. zn. 23 CoE 465/2012 podala oprávnená odvolanie, ktorým žiadala napadnuté rozhodnutie v označenom rozsahu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že súd svojím postupom odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O.s.p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Povinný sa k odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 21. marca 2013 sp. zn. 23 CoE 465/2012.

Oprávnená v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bola už účastníčkou konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred najvyšším súdom, v ktorých tak, ako aj v tomto prípade podala odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu; najvyšší súd konanie o jej odvolaniach v týchto veciach zastavil (vid' napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu z 30. apríla 2013 sp. zn. 2 Co 24/2013, sp. zn. 2 Co 49/2013, sp. zn. 2 Co 50/2013 ako aj z 26. júna 2013 sp. zn. 2 Co 28/2013 a z 25. júla 2013 sp. zn. 2 Co 66/2013) s tým, že a/ odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu

prvého stupňa, b/ rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní zamietnutý návrh na prerušenie konania a ktorým bolo potvrdené odvolaním napadnuté rozhodnutie, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa (ale je rozhodnutím odvolacieho súdu) a c/ najvyšší súd na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 10 ods. 1 a 2 O.s.p.). Najvyšší súd na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže vo veci konať (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1, prvá veta O.s.p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Vzhľadom na to, že funkčná príslušnosť najvyššieho súdu na prejednanie odvolania oprávnenej nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní zastavil (§ 103 a § 104 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2015

JUDr. Viera Petříková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová